

ZEEVISPLEZIER BIJ VELSEN-ZUID

Zestien wedstrijdteams streken half juni ter hoogte van Velsen-Zuid neer aan het Noordzeekanaal voor de tiende viswedstrijd voor mindervaliden. Hét VISblad nam poolhoogte bij de jubileumeditie van dit bijzondere evenement.

TEKST: JUSTIN BURGGRAAF > FOTOGRAFIE: FRANK VAN DER BURG

“**H**et is al tien uur, hoor”, roept een van de deelnemers ongeduldig om een paar minuten voor tien. De boodschap is duidelijk: zowel de mindervaliden als de begeleiders staan te popelen om hun onderlijnen – voorzien van de zojuist geleverde kakelverse zagers en pieren – richting de overkant van het kanaal te gooien. Nadat de wethouder sport van de gemeente Velsen om klokslag tien uur het startschot geeft, gaat iedereen direct druk aan de slag. In verband met de veiligheid werpen de begeleiders meestal in, maar dat maakt de deelnemers niet minder enthousiast. Zodra de lijnen in het water liggen, hebben ze alleen nog maar oog voor de hengeltoppen.

BLIJE GEZICHTEN

“Kijk eens naar al die blije gezichten. Daar doe je het voor. En het mooie is: die glimlach blijft tot het eind van de wedstrijd op het gezicht gebeiteld, of er nou wel of geen vis wordt gevangen”, zegt Ron Gatowinas tevreden nadat het startschot heeft geklonken. Hij is lid van de zeeviscommissie bij Sportvisserij MidWest Nederland en de drijvende kracht achter deze wedstrijd. Samen met Maikel van Breugel, adviseur bij dezelfde federatie, leidt Gatowinas vandaag alles in goede banen. Dat lukt prima, want aan vrijwilligers is geen gebrek. Van Breugel: “Bij sommige evenementen is het wel eens krap wat dat betreft, maar dat is hier nooit het geval. Ook de begeleiders vinden dit een fantastisch eve>>

Wieger Smit is blind en vist volledig op het gevoel

nement en kijken net als veel deelnemers al maanden uit naar deze wedstrijd.”

GEVARIËERDE GROEP

Dat dit evenement al jaren zo'n succes is, ligt volgens de organisatoren aan het feit dat zeevissen niet zo toegankelijk is voor mensen met een handicap. “Er zijn langs de kust weinig voorzieningen voor mindervalide sportvissers”, zegt Gatowinas. “Daarom hebben we hier zo'n diverse groep deelnemers. Mensen met een geestelijke beperking of juist een lichamelijke beperking. Deelnemers die vroeger visten, maar dit nu niet meer kunnen. En ook mindervaliden voor wie dit gewoon een leuk uitje is en die net zo enthousiast worden van de vissen als van de langsvarende boten.” De overeenkomst van dit bonte gezelschap is dat iedereen zicht-

baar plezier heeft. Of ze nou zelf de hengel vasthouden en binnendraaien, of het bij een adviserende rol houden en zeggen wanneer hun buddy aan de slag kan gaan.

JAARLIJKS HOOGTEPUNT

Het echtpaar Henk en Tinnie Plessius behoort tot de categorie: vroeger veel gevist, maar nu niet meer mobiel genoeg. “Zeker als je wilt zeevissen, heb je vaak maar weinig mogelijkheden”, legt de 84-jarige Henk uit. Door de ziekte van Parkinson zit een zelfstandige visdag er voor hem niet in. Daarom is deze wedstrijd stevast een hoogtepunt voor de zeevisser. Zijn vrouw gaat vooral mee voor de gezelligheid. “Maar als er veel regen wordt voorspeld, blijf ik lekker thuis hoor.” Vooralsnog hebben ze alle tijd om gezellig met Jan en alleman te kletsen: de hengeltoppen van Henk en zijn buddy Peter Spel staan al een poosje roerloos stil. “Ook dat is vissen hè”, zegt Henk berustend. Hij heeft nu echter wel mooi de tijd om zijn vismaat van vandaag visverhalen over vroeger te vertellen.

EERSTE VANGST

Terwijl de meeste deelnemers druk bezig zijn met het verorberen van hun lunchpakket – dat iedere editie gratis door een bakker uit de buurt wordt verzorgd – komt de eerste vis van de wedstrijd boven water. Een bot. Snel wordt de controleur geroepen om de vis te meten. “Achttien centimeter”, zegt Johan Calandt trots terwijl hij meekijkt bij de meting. Daarna zet hij de bot terug met een vanzelfsprekendheid die verradt dat hij

vaker vist. “Samen met wat vismatten ga ik regelmatig naar de pier toe”, verklaart hij. Dit zorgt ervoor dat zijn buddy Bert Andriessen een gemakkelijk dagje heeft. “Johan kan in principe alles zelf, dus dat scheelt natuurlijk. Maar ik help hem net zo graag hoor.” In eendrachtige samenwerking wordt de hengel opnieuw beaasd en visklaar gemaakt. “Houd wel de hengel goed vast als je ingooit?!” lacht Bert terwijl Johan met volle kracht de worp inzet.

GROTE TONG

Een eindje verderop werken ook Jan Kippersluis en zijn buddy Hans Hendriks nauw samen. Vanuit zijn rolstoel geeft Jan het telkens aan wanneer Hans welke hengel moet oppakken om de lijn binnen te draaien en te controleren of er vis aan de haken zit. Dit teamwork pakt erg goed uit. Ze hebben al een aantal vissen gevangen en op een van de hengels komt weer een stevige aanbeet door. Deze vis geeft flink tegengas, wat veel bekijks trekt van de andere deelnemers. Het blijkt een heus doublet te zijn van een wolhandkrab en een enorme tong. “Die krab telt niet, maar die tong is een prachtvangst”, zegt Hans opgetogen. Jan is weliswaar wat minder spraakzaam, maar toch zo trots als een pauw. Hij glundert van top tot teen als de ruim 30 centimeter lange vis op het plateau van zijn rolstoel ligt.

OP HET GEVOEL

Op het middenstuk van het parcours lijkt het minder storm te lopen. De 82-jarige Wieger Smit zit al drieënhalve uur met zijn hengel in de hand, de top naar boven gericht en de lijn in zijn andere hand. Voor hem geen hengelsteun. Hij is al veertig jaar blind en doet bij het vissen alles op gevoel. En dat is in dit geval ook echt alles. “Ik knoop mijn eigen onderlijnen, beaas zelf de haken en ook het inwerpen doe ik op eigen kracht.” Vandaag doet hij het echter iets rustiger aan. “Nu doet mijn vismaat René Muijen het zware werk en voel ik alleen aan de lijn of er een aanbeet doorkomt. Dat is ook wel eens fijn”, lacht hij. René heeft dus genoeg te doen, maar dat is vooral te wijten aan de vele krabben die het aas van de haak snoepen. Wieger weet precies wat er onder water gebeurt. “Je voelt ze er gewoon aan knabbelen als je de lijn in je hand hebt. Dan kun je het qua vangst wel vergeten: de vis komt er simpelweg niet aan te pas.”

IEDEREEN EREMETAAL

Als na drie uur vissen het eindsignaal klinkt, worden de hengels met frisse tegenzin binnengedraaid – zeker

Johan Calandt (links) en zijn buddy Bert Andriessen hebben een topdag.

Hans Hendriks showt de vangst aan een opgetogen Jan Kippersluis.

omdat het ineens lijkt te gaan lopen. Op de valreep worden nog wat botten en een grote tong gevangen, maar daarna is het toch echt einde wedstrijd. Ondanks de smeebedes of er alsjeblieft nog heel even mag worden doorgevisst. De boel wordt opgeruimd en de waterkant verruild voor een IJmuidens eetcafé waar de prijsuitreiking plaatsvindt. Daar krijgt iedere deelnemer een medaille en worden de winnaars naar voren gehaald om hun beker in ontvangst te nemen. De eerste prijs gaat met 169 centimeter aan vis naar Janice Kooks en buddy Peter van Dam. Om de feestvreugde compleet te maken, worden tenslotte de door sponsors geschonken visspullen en lekkernijen verloot onder alle deelnemers. “Op naar de elfde editie in 2019”, besluit Gatowinas.